

Sprawozdanie

komisji budżetowej o wniosku Wydziału krajowego, co do przedłużenia ustawy z dnia 15. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 33 o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Wysoki Sejmie!

Z dniem 31. grudnia 1899 przestaje obowiązywać ustawa z dnia 15. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 33, na mocy której od dnia 1. stycznia 1895 zaprowadzone zostały na rzecz funduszu krajowego, krajowe opłaty konsumcyjne a to:

a) w kwocie 3 centów (6 groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu gorących palonych płynów spirytusowych (od spirytusu);

b) w kwocie 4 zł. (8 koron) od każdego hektolitra rumu, araku, koniaku, likieru, jako też wszystkich innych słodzonych, gorących, palonych napojów bez różnicy zawartości alkoholu;

c) w kwocie 50 ct. (1 korony) od hektolitra piwa wszelkiego rodzaju, wreszcie,

d) 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

Wedle zamknięć rachunkowych Wysokiemu Sejmowi przedłożonych, czysty dochód z powyższych opłat krajowych w drodze dzierżawy uzyskany wynosił:

w roku 1895	831.983 zł. 20 $\frac{1}{2}$ ct.	w czem dodat. od wina	25.567 zł. 29 ct.
„ 1896	818.712 „ 63 $\frac{1}{2}$ ct.	„ „ „	26.859 „ 71 ct.
„ 1897	832.720 „ 02 ct.	„ „ „	27.480 „ 32 $\frac{1}{2}$ ct.
czyli przeciętnie rocznie 827.800 zł.			

Cyfry te wskazują, że wyżej przytoczone krajowe opłaty konsumcyjne stanowią dla funduszu krajowego ważne źródło dochodu, przyczyniają się bowiem znacznie do utrzymania równowagi w budżecie krajowym, umożliwiając zaspokojenie coraz wzmagających się potrzeb kraju, wreszcie wpływają na obniżenie dodatku krajowego do podatków bezpośrednich. Pozbycie się zatem nadal tego cennego źródła dochodu dałoby się dotkliwie uczuć funduszowi krajowemu i mogłoby zachwiać cały plan gospodarki finansowej kraju. Z tych to powodów Komisja budżetowa przychylając się do zdania Wydziału krajowego, oświadcza się za przedłużeniem powołanej na wstępie ustawy; widzi się jednak zmuszoną zaznaczyć, że efekt finansowy tej ustawy nie odpowiada ilości konsumowanych rzeczywiście w kraju gorących napojów, a mianowicie:

Daty statystyczne pouczają, że kraj nasz konsumuje rocznie:

a) Spirytusu 300.000 H. à 3 zł. = 900.000 zł.

b) Piwa 1,000.000 H. à 50 ct.	500.000 zł.
c) Importowanych słodzonych napojów, rumu, koniaku i t. d. około 50.000 H. à 4 zł.	200.000 „
d) Dodatek krajowy od wina i moszczu przynosi	26.000 „
Co razem wzięte czyni	1,626.000 zł.

Tymczasem wskutek wydzierżawiania tego podatku, przynosi on zaledwie połowę tej kwoty, a więc ten sposób poboru jest połączony ze znaczną stratą dla dochodów krajowych.

Uzyskanie pełnej kwoty, jaką kraj mieć powinien z opłat konsumcyjnych byłoby tylko wtedy możliwe, gdybyśmy mogli liczyć na współdziałanie organów rządowych, któreby przy poborze opłat spożywczych rządowych, mogły pobierać i dodatek krajowy. Dla administracji bowiem krajowej wynikają trudności wprost nie do pokonania, z powodu niemożności inwigilacji importu gorących napojów z sąsiednich krajów koronnych, jako też ze względu na export spirytusu i piwa, opłacającego podatek w kraju, a wywożonych do innych krajów koronnych. Wszystkie te trudności dałyby się pokonać jedynie przy współdziałaniu Rządu w administracji i poborze przez jego organa finansowe.

Uchwalenie podobnej ustawy musiałyby poprzedzić negocjacje z Rządem, których wyniku nie da się z góry przewidzieć.

Z tych więc powodów Komisya budżetowa oświadcza się, zgodnie z Wydziałem krajowym za przedłużeniem powołanej na wstępie ustawy o poborze krajowych opłat konsumcyjnych, a to: począwszy od dnia 1. stycznia 1900 roku na dalszych pięć lat, t. j. do 31. Grudnia 1904 roku.

Komisya budżetowa przedkłada Wysokiemu Sejmowi projekt Wydziału krajowego w brzmieniu dotychczasowej ustawy z dnia 15. kwietnia 1894 Dz. u. kr. Nr. 33, z tą jedynie zmianą, że w analogicznem zastosowaniu §. 33. ustępu 2. propinacyjnej ustawy z dnia 30. grudnia 1875 l. 55. Dz. u. k. ex 1877 i dla ułatwienia dokładniejszego i ściślejszego poboru krajowych opłat konsumcyjnych dodaje w §. 8. niniejszego projektu, jako ustęp drugi, postanowienie dające możność konfiskaty trunków i sprzętów dotyczących, w razie udowodnienia winy przekroczenia przepisów w poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Z uwagi zaś, że jak poucza doświadczenie, rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy, wydane przzz c. k. Namiestnictwo pod dniem 5. października 1894 Dz. u. kr. Nr. 83. wymaga jaśniejszych postanowień oraz wzmocnienia kontroli, a więc postanowień zapewniających ustawie o poborze krajowych opłat konsumcyjnych jak najściślejsze wykonanie, przeto ze względu na interes funduszu krajowego, Komisya budżetowa zgodnie z wnioskiem Wydziału krajowego proponuje odpowiednią rezolucję do c. k. Rządu.

Komisya budżetowa wnosi zatem:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Załączony % projekt ustawy.

2. Sejm wzywa c. k. Rząd do wydania w porozumieniu z Wydziałem krajowym takich przepisów wykonawczych do ustawy o poborze krajowych opłat konsumcyjnych, któreby normowały wyraźnie i niewątpliwie sposób pobierania tychże opłat, ułatwiały ten pobór i wzmocniły kontrolę tegoż, w ogólności zapewniły jak najściślejsze wykonywanie wspomnianej ustawy dla dobra funduszu krajowego.

Lwów, dnia 16. marca 1899.

Przewodniczący:
Dunajewski.

Sprawozdawca:
Zagórski.

U S T A W A

z dnia dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim Księstwem
Krakowskiem o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkim
Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§. 1.

Od płynów w niniejszej ustawie wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz skarbu państwa podatków konsumcyjnych.

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego, tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisany alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem araku, rumu i koniaku) przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (haktolitro-stopień alkoholu, liter alkoholu). W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelni tej opłacie w myśl ust. państwowej z 20. czerwca 1888 podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych.

2. Rum, arak, koniak, likier jakoteż wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 zł. (8 koron) od każdego hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane (restytuowane) w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, — których zawartość alkoholu przepisany alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitro-stopień alkoholu, liter alkoholu).

2. Rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 zł. (ośm koron) od hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa, ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Od krajowych opłat konsumcyjnych, wymienionych w §. 3. i 4. niniejszej ustawy, wolne są te palone, gorące, spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z 20. czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95 przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

§. 7.

Spory, jakoteż przekroczenia niniejszej ustawy i odnośnych rozporządzeń wykonawczych, podlegają rozpoznaniu i orzeczeniu władz politycznych.

§. 8.

Władze polityczne mają prawo nakładać grzywny porządkowe do wysokości 100 zł. i kary kontrawencyjne do 20-krotnej wysokości tej kwoty, o którą skarż krajowy ukrócić zamierzano a ewentualnie kary aresztu i zasądzać winnych na kosztą postępowania.

Orzeczenie karne może postanowić zarazem konfiskatę trunków i sprzętów służących do popełnienia przekroczenia. Koszta postępowania, grzywny i kary kontrawencyjne ściągane będą w drodze egzekucyi politycznej.

§. 9.

Koszta postępowania wpływać będą do kasy c. k. władzy politycznej, grzywny zaś i kary kontrawencyjne do funduszu krajowego.

§. 10.

Dotatki do podatku konsumcyjnego, ustanowione w §. 2 niniejszej ustawy, pobierane będą razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

Pobór opłat konsumcyjnych, ustanowionych przez §§. 3. i 4. niniejszej ustawy, unormowanym zostanie rozporządzeniem, wydać się mającym przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 11.

Niniejsza ustawa wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1900 a przestaje obowiązywać z dniem 31. grudnia 1904.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.
